

De koperen slang

Numeri 21

Dit hoofdstuk spreekt ons vooral aan door het bekende, mooie type van de koperen slang - dat belangrijke type of voorbeeld van het evangelie.

“Toen reisden zij van de berg Hor, op de weg van de Schelfzee, dat zij om het land der Edomieten heenbogen; maar de ziel van het volk werd verdrietig op deze weg. En het volk sprak tegen God en tegen Mozes: Waarom hebt gijlieden ons doen optrekken uit Egypte? opdat wij sterven zouden in deze woestijn. Want hier is geen brood, ook geen water, en onze ziel walgt van dit zeer lichte brood.” (vs. 4-5).

Helaas! het is telkens weer hetzelfde treurige verhaal van mopperen in de woestijn. De Heer Zelf had Zijn heerlijkheid verbonden aan dit volk in de woestijn, omdat ze Zijn verlostent waren. Hij was neergekomen, en had al hun tergingen verdragen; ja, “veertig jaren had Hij hun zeden verdragen in de woestijn”. Al die kostelijke bewijzen van genade en die nederbuigende goedheid had hen wel tot dankbaarheid en nederige onderwerping mogen stemmen. Maar nee; de eerste beproeving de beste die zich voordeed, deed hen uitroepen: “Och, dat wij in Egypteland gestorven waren door de hand des Heeren! “ Al gauw moesten zij de bittere vruchten plukken van hun ontevredenheid. “Toen zond de Heere vurige slangen onder het volk, die beten het volk; en er stierf veel volk van Israël”. De slang was de oorzaak van hun ontevredenheid; en een slangebeet had zulke vreselijke gevolgen dat ze zouden begrijpen wat de ware aard was van hun ontevredenheid. Als de kinderen van God niet gelukkig en dankbaar met Hem willen wandelen, moeten ze de macht van de slang ondervinden. Maar de slangebeten brachten Israël tot zondebesef. “Daarom kwam het volk tot Mozes en zij zeiden: Wij hebben gezondigd, omdat wij tegen de Heere en tegen u gesproken hebben: bid de Heere, dat Hij deze slangen van ons weg neemt”. Nu was het ogenblik weer aangebroken dat God Zijn genade kon betonen.

De nood van de mens is altijd de aanleiding geweest voor de openbaring van Gods genade. Zodra Israël betuigt: “wij hebben gezondigd”, is er geen verhindering meer. God kon handelen, en dit was genoeg. Toen Israël mopperde, was de slangebeet het antwoord. Toen Israël zijn zonde beleed, was genade het antwoord. In het ene geval bewerkt de slang hun ongeluk; in het andere werd de slang het middel tot hun herstel en zegen. “En de Heere zei tot Mozes: maak u een vurige slang, en stel ze op een stang. En het zal geschieden, dat al wie gebeten is, als hij ze aanziet zo zal hij leven”. Juist de afbeelding van de slang, die hun kwaad had berokkend, werd opgericht als het middel van in rijke overvloed aanwezige genade voor arme, gewonde zondaars.

Treffend en heerlijk type van Christus aan het kruis! Heel dikwijls beschouwt men Jezus ten onrechte meer als Degene die de toorn van God afwendde, dan als het kanaal waardoor Zijn liefde ons toestroomt.

Dat Hij de toorn van God over de zonde gedragen heeft is belangrijk en heerlijk waar; maar er is meer dan dit. Jezus is op deze aarde gekomen, om aan het vloekhout te sterven, en om door Zijn sterven de eeuwige bron van Gods liefde voor verloren zondaren te ontsluiten. Op

deze manier krijgt de zondaar een heel andere voorstelling van Gods wezen en karakter. De zondaar kan alleen heilig leven en gelukkig zijn als hij door het geloof vaststaat in de liefde van God, en daarvan geniet. Toen de slang in de hof van Eden de mens aanviel, was het hem er om te doen twijfel te wekken aan de liefde en goedheid van God. Hij wilde dat de mens niet tevreden zou zijn met de plaats, die God hem gegeven had. De val van de mens was het onmiddellijk gevolg van zijn twijfel aan de liefde van God. Het herstel van de mens moet voortvloeien uit het geloof in de liefde; en de Zoon van God Zelf zegt: "Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe"(Jh. 3:16).

Let er nu wel op, dat dit in nauw verband staat met het voorafgaande vers, waarin de Heer zich Zelf voorstelt als het tegenbeeld van de koperen slang. Als de Zoon van God, gezonden door de Vader, was Jezus de gave en de uitdrukking van de liefde van God voor een verloren wereld. Maar Hij zou ook aan het kruis verhoogd worden als zoenoffer voor de zonde, want alleen daardoor kon God in Zijn liefde in de nood van de stervende zondaar voorzien. "En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, alzo moet de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve maar het eeuwige leven hebbe". (Jh. 3:14-15). Het hele menselijke geslacht is dodelijk gebeten door de slang. Maar de God van alle genade heeft het redmiddel gevonden in Hem, die verhoogd is aan het vloekhout; en door de Heilige Geest nodigt Hij nu allen, die gebeten zijn uit, om op Jezus te zien voor leven en vrede. Christus is het grote verlossingsmiddel dat God aanbiedt; en door Hem is er volkomen, werkelijk en eeuwig heil voor de berouwvolle zondaar. Dit heil is zo volmaakt, zo vast gegrond, zo in overeenstemming met al de hoedanigheden van Gods wezen, en met al Zijn heilige eisen, dat de duivel er niets tegen kan inbrengen. In de opstanding zien we hoe God het werk aan het Kruis rechtvaardigt en Hem verheerlijkt, Die daaraan stierf. Zodoende kan de gelovige nu volmaakt rustig zijn met betrekking tot de zonde. God heeft een welgevallen in Jezus; en voorzover Hij alle gelovigen aanziet in Hem, heeft Hij ook een welgevallen in hen. Door middel van het geloof krijgt de zondaar deel aan het heil in Christus. De gewonde, stervende Israëliet hoefde alleen maar te zien en te leven; - niet op zichzelf te zien, niet op zijn woorden, niet op anderen naast hem, maar onmiddellijk en uitsluitend op het door God aangewezen middel. Weigerde hij, of was hij nalatig daarop te zien, dan bleef voor hem niets over dan de dood. God riep hem toe zijn blik op dat middel te vestigen, dat zo geplaatst was dat ieder het zien kon. Het bevel luidde immers: "al wie gebeten is, als hij ze aanziet, zo zal hij leven". De zieke Israëliet was van de koperen slang afhankelijk, want die slang was het enige middel dat God gaf tot redding voor de gewonde Israëliet. Zag hij op iets anders, dan ontving hij niets, maar zag hij op de koperen slang, dan zou hij het leven ontvangen.

Zo is het nog. De zondaar wordt geroepen eenvoudig op Jezus te zien. Niet op instellingen of op de kerk, niet op mensen of engelen; bij wie toch geen hulp te vinden is; maar uitsluitend op Jezus! Zijn dood en opstanding vormen de eeuwige grondslag van de vrede en de hoop van de gelovige. God verzekert hem, dat "een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebben zal". Dit moet hart en geweten volkomen geruststellen. God is voldaan en wij behoren het ook te zijn; wie twijfelt loochent het getuigenis dat God geeft. Als een Israëliet gezegd had: "hoe kan ik weten, of een blik op die koperen slang mij gezond zal maken?" Of als hij was begonnen te redeneren over zijn ongeneeslijke ziekte, en het schijnbaar nutteloze van het bevel dat God gaf, dan had hij daarmee de redding die God

aanbod verworpen, en de dood zou het onvermijdelijk gevolg geweest zijn. Precies zo is het nu met de zondaar. Op het zelfde ogenblik dat hij in staat gesteld wordt, om in het geloof op Jezus te zien, worden zijn zonden weggenomen. Het bloed van Jezus is als een machtige stroom die zijn geweten reinigt en elke zonde uitwist. Hij is nu zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, zelfs in het licht van Gods heiligheid, waarin geen smet van zonde geduld kan worden.

Voordat wij deze beschouwing over de koperen slang beëindigen is het misschien nuttig op te merken, dat iedere gebeten Israëliet voor zichzelf op de slang moest zien. Niemand kon het voor een ander doen; het was een persoonlijke zaak. In de blik van het geloof was leven; maar de blik moest op de slang gericht zijn. Onmiddellijke, persoonlijke aanraking met Gods redmiddel was noodzakelijk. Zo moeten ook wij, ieder voor onszelf, met Jezus in aanraking komen. Door het geloof moet er een persoonlijke betrekking tot de Zaligmaker bestaan, anders is er geen leven. “En het geschiedde als een slang iemand beet, zo zag hij de koperen slang aan, en hij bleef levend”. Dit was Gods bevel toen, en zo is het nog. “En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, alzo moet de Zoon des mensen verhoogd worden”. Laten we die woordjes “gelijk” en “alzo” niet vergeten. Ze gelden voor iedereen, in het beeld en in het tegenbeeld. Het geloof is een persoonlijke zaak, de bekering eveneens, en de zaligheid ook. Weliswaar bestaat er in het Christendom eenheid en gemeenschap; maar wij moeten ieder persoonlijk deel hebben aan Christus, en ieder persoonlijk wandelen met God. Het leven kunnen wij evenmin door een ander verkrijgen, als dat een ander voor ons kan geloven ten eeuwigen leven. Wij zullen niet langer bij het type van de koperen slang stil blijven staan, maar laat de lezer het voor zichzelf biddend overdenken. De waarheid van dit bijzonder mooie oudtestamentische beeld, moeten we onmiddellijk op ons eigen hart toepassen. Mochten we met meer liefde en ootmoed, gelovig op het kruis zien, en inniger genieten van de verborgenheden, die daar worden geopenbaard. Laat het ons niet genoeg zijn enkel te leven door een blik op het kruis, maar laten we steeds meer trachten in te dringen in de diepe zin en de wonderlijke betekenis van het kruis. Dan zullen we meer werkelijk verbonden zijn aan Hem, Die, toen er geen mogelijkheid van bevrijding meer was, Zich vrijwillig overgaf, om voor ons heil aan het vloekhout te lijden en te sterven.

C.H. Mackintosh

***Belangstelling voor een studie over het hele Bijbelboek Numeri?
Lees de ‘Aantekeningen op Numeri’ van deze schrijver,
verkrijgbaar bij info@uhwdw.nl.
Bovenstaand artikel is een uittreksel uit dit Bijbelcommentaar.***